

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 122.807 van 15 september 2003
in de zaak A. 87.969/IX-2066.**

In zake : Jean-Pierre PHILIP,
die woonplaats kiest bij
advocaat K. CRAUWELS,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Mechelsesteenweg 210 A

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken,
die woonplaats kiest bij
de Federale politie Algemeen Commando DGP/DPS,
gevestigd te BRUSSEL,
Fritz Toussaintstraat 47.

DE RAAD VAN STATE, IXe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Jean-Pierre PHILIP op 19 november 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 21 september 1999 van de commandant van de rijkswacht waarbij de aan verzoeker opgelegde tuchtstraf van de waarschuwing met ongunstige vermelding, wordt gehandhaafd;

Gelet op het arrest nr. 86.474 van 3 april 2000 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging van verzoeker;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd W. VAN NOTEN;

Gelet op de beschikking van 22 januari 2002 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 3 april 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 mei 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. CRAUWELS, die verschijnt voor verzoeker en van adviseur E. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd W. VAN NOTEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt:

1.1. Verzoeker is eerste wachtmeester bij de rijkswachtbrigade Antwerpen.

1.2. Op 28 augustus 1997 wordt onder meer ten laste van verzoeker een aanvankelijk proces-verbaal opgesteld wegens "woonstschennis door een openbaar ambtenaar". Uit dit proces-verbaal blijkt dat de feiten gepleegd werden op 28 augustus 1997 en betrekking hebben op een onderzoek naar drugsfeiten; in het kader van de uitvoering van een bevel tot huiszoeking in een garagebox, waarin vermoedelijk marihuana werd geteeld, is verzoeker samen met een collega vóór de aankomst van een officier van gerechtelijke politie, op eigen initiatief in de garagebox binnengegaan en hebben zij de daar aanwezige personen geïmmobiliseerd;

1.3. Op 17 september 1997 meldt de brigadecommandant van verzoeker aan de procureur des Konings te Antwerpen dat verzoeker en een andere wachtmeester als agent van gerechtelijke politie zich bevoegdheden hebben aangematigd die overeenkomstig artikel 7.3. van de drugwet van 24 februari 1921 toekomen aan officieren van gerechtelijke politie.

1.4. Op 23 september 1997 richt de procureur des Konings te Antwerpen aan de gerechtelijke politie een verzoek tot verhoor van verzoeker. Dat verhoor heeft plaats op 17 december 1997.

Op 1 oktober 1997 vraagt de personeelsdirecteur van het rijkswachtdistrict Antwerpen aan de procureur-generaal bij het hof van beroep te Antwerpen de toelating om aan het dossier kopieën van de processen-verbaal toe te voegen, "ten einde de feiten op deontologisch vlak te kunnen onderzoeken en om de materialiteit van de feiten in het administratief dossier vast te leggen". Die toelating wordt verleend op 19 juni 1998.

1.5. Met een brief van 18 juni 1998 zendt de procureur des Konings te Antwerpen het dossier lastens verzoeker aan de districtscommandant van Antwerpen. Hij stelt onder meer het volgende :

"Wegens opportuniteitsredenen gaat mijn ambt niet over tot strafrechtelijke vervolging, doch ik meen dat een tuchtsanctie terzake gepast voorkomt.

Het is duidelijk dat het eigengereid handelen van betrokken agenten van gerechtelijke politie, die niet alleen een onwettige huiszoeking en dito vrijheids-

berovende maatregel verrichtten, doch ook mijn ambt verkeerd hebben ingelicht door voor te houden dat deze actie zou worden geleid door een officier van gerechtelijke politie, en die tevens de bevelen van hun meerdere, namelijk OWM SAPION, hebben genegeerd door niet te wachten op het afgesproken coördinatiepunt alvorens de actie aan te vatten, niet kan aanvaard worden.

Omwille van dit gebrek aan beroepsernst is mijn ambt van oordeel dat de geschiktheid van de betrokkenen voor het uitoefenen van taken van gerechtelijke politie in het kader van de drugswetgeving in het bijzonder, in vraag kan gesteld worden.

De dossiers lastens (...) en (...) werden geseponeerd omwille van het feit dat de verdediging vermoedelijk de onwettigheid van de huiszoeking zal inroepen (ingevolge het handelen van 1WM Jean-Pierre PHILIP en ...), stelling waar mijn ambt kan inkomen".

1.6. Op 24 juni 1998 beveelt de directeur personeel en logistiek van het district Antwerpen een "voorafgaand onderzoek", inzonderheid met betrekking tot "het aandeel en de betrokkenheid" van verzoeker en zijn collega, de "motieven die aan de basis liggen van het optreden zonder te wachten op een OGP", de "ervaring en de kennis van beide personeelsleden en hun periode van inzet in de sectie drugs" en de "communicatie tussen de verschillende personeelsleden onderling en de berichtgeving naar het parket".

Dat onderzoek resulteert in een verslag van 24 augustus 1998 en een bijkomend verslag van 23 september 1998.

1.7. Op 5 oktober 1998 stelt de directeur personeel en logistiek van het district Antwerpen een inleidend verslag op ten laste van verzoeker. Hij besluit daarin :

"Uit hetgeen voorafgaat leg ik u ten laste dat :

- u, niettegenstaande de richtlijnen van de bevelvoerende OGP duidelijk waren en een RV werd vastgelegd in de Kruishofstraat, u deze richtlijnen naast u neerlegt en eigenmachtig bijkomende handelingen stelt door de steeg te betreden, de garagebox te lokaliseren, eens deze gelokaliseerd bijkomende handelingen stelt waardoor de coördinatie van de gerechtelijke interventie volledig in het water valt. Uw optreden brengt ook de nietigheid van de vaststellingen met zich mee waardoor het dossier door de PdK wordt geseponeerd. Uw handelingen zijn een inbreuk op art 24/2 § 2 van de statutaire wet;
- u, door uw eigengereid optreden een inbreuk pleegt op de rechten van de mens en zijn fundamentele vrijheden, in casu een onwettige huiszoeking en

dito vrijheidsberovende maatregel uitvoert. Uw handelingen maken een inbreuk uit op Art 24/3 5° van de statutaire wet;

- u niet alle dienstverplichtingen nauwgezet heeft uitgevoerd en loyaal heeft gehandeld ten opzichte van uw meerderen (gerechtelijke autoriteit) door deze verkeerdelijk in te lichten door voor te houden dat de actie zou geleid worden door een OGP. Dit maakt een inbreuk uit op Art 24/2 § 1 en § 3 van de statutaire wet";

Tegelijk zendt hij het tuchtdossier aan de directeur personeel en logistiek van de Groep Provincie Antwerpen. Hij is van oordeel dat, gelet op de zwaarwichtigheid van de feiten, de onderzoeksraad moet geadieerd worden.

1.8. Op 5 november 1998 vraagt de commandant van de rijkswacht Groep Provincie Antwerpen aan de directeur personeel en logistiek van het district Antwerpen het inleidend verslag van 5 oktober 1998 aan verzoeker te betekenen en hem op te roepen voor een verhoor op 1 december 1998.

1.9. Op 24 november 1998 vraagt de tuchtverdediger van verzoeker aan de commandant van de Groep Provincie Antwerpen over te gaan tot het verhoren van een aantal door hem genoemde getuigen. Bovendien vraagt hij om een aantal documenten aan het dossier toe te voegen en om de bevoegde procureurs-generaal te verzoeken tot het gebruik van een afschrift van een aantal door hem aangeduide processen-verbaal.

1.10. Op 1 december 1998 wordt verzoeker gehoord door de commandant van de Groep Provincie Antwerpen in aanwezigheid van zijn tuchtverdediger. Van dit verhoor wordt een proces-verbaal opgesteld. Bij dit proces-verbaal zijn omstandige besluiten van de verdediging gevoegd.

1.11. Op 1 december 1998 besluit de commandant van de rijkswacht-groep Provincie Antwerpen, korpscommandant aan verzoeker de tuchtstraf van de waarschuwing met ongunstige vermelding op te leggen. In zijn besluit wordt, na een uiteenzetting van de feiten, overwogen wat volgt :

"3. De verdediging betwist de stelling van het parket ANTWERPEN dat het hier een onwettige huiszoeking betrof. Een alleenstaande garagebox is volgens haar geen aanhorigheid van een woning en wordt dus niet beschermd door Art. 15 van de Grondwet.

Een politieman mag dat gebouw dus volgens haar betreden zonder huiszoekingsbevel, voor zover hij daartoe een geldige reden heeft.

Gezien de gewijzigde omstandigheden speelde volgens de verdediging op dat ogenblik Art. 7.3. van de drugswet niet meer.

Het parket ANTWERPEN gaat hier tegenin door te stellen dat Art. 7.3. van de drugswet duidelijk de aanwezigheid van een OGP vereist.

Gezien de juridisch onderbouwde argumentatie van de verdediging weerhoud ik dit punt niet.

4. Motivering - Tuchtinbreuken

Na kennisgenomen te hebben van uw verdediging (zie het proces-verbaal van het verhoor van 01-12-1998) blijf ik de mening toegedaan dat een aantal feiten die U ten laste gelegd worden bewezen zijn en aan U toe te schrijven, namelijk :

'De gegeven bevelen niet correct uitgevoerd te hebben en U niet gedragen te hebben naar de richtlijnen die in het belang van de dienst gegeven worden (art 24/2 § 2 Wet van 27-12-1973) door, niettegenstaande de richtlijnen van de bevelvoerende OGP duidelijk waren en een rendez-vous vastlegden in de Kruishofstraat opgetreden zijn, zonder zijn komst af te wachten, door de garagebox te lokaliseren en te betreden en de aanwezige personen in bedwang te houden; volgens het parket werden door uw interventie de bepalingen van artikel 7.3. van de drugswet van 24-02-1921 niet nageleefd, die de aanwezigheid van een OGP vereisen, waaruit de nietigheid van de vaststellingen voortvloeiden';

5. Beslissing

U hebt dus ontegensprekelijk een professionele fout gemaakt.

Aangezien ik echter wil aanvaarden dat de door U begane tekortkomingen niet moedwillig begaan werd daar U door de situatie verrast werd en U ervan uitging dat OWM SAPION ieder ogenblik kon aanwezig zijn en tevens rekening houdend met uw blanco tuchtverleden, beslis ik U de waarschuwing met ongunstige vermelding op te leggen.

6. Aangezien de DPL Dist er terecht van uit ging dat het strafrechtelijk dossier onontbeerlijk was voor het tuchtdossier en daar hij pas op 18-06-1998 dit dossier ontving is er in deze zaak geen verjaring.

7. Aanvraag tot vernietiging

Overeenkomstig art 24/25 van de Wet in Ref 1 kan de vernietiging van deze beslissing gevraagd worden aan de Commandant van de Rijkswacht.

De aanvraag wordt gedaan bij één per post aangetekend of in de eenheid geregistreerd schrijven.

(...)"

1.12. Op 25 januari 1999 dient verzoeker een vraag tot nietigverklaring in bij de commandant van de rijkswacht tegen de beslissing van 1 december 1998

waarbij hem een waarschuwing met ongunstige vermelding werd opgelegd. Dit beroep van verzoeker steunt op de verjaring van de tuchtvordering, schending van het algemeen beginsel van behoorlijke motivering en schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van de rechten van de verdediging, van het beginsel "non bis in idem" en schending van het proportionaliteits- en gelijkheidsbeginsel. Verzoeker vraagt uitdrukkelijk om gehoord te worden.

1.13. Op 23 september 1999 beslist de commandant van de rijkswacht dat het beroep van verzoeker tot vernietiging van de op 1 december 1998 opgelegde tuchtstraf ontvankelijk doch ongegrond is. Hij handhaaft de opgelegde waarschuwing met ongunstige vermelding en motiveert zijn beslissing als volgt :

"3 Weerlegging van de door de verdediging aangehaalde elementen :

3.1 Verjaring

De DPL Dist ANTWERPEN mocht er redelijkerwijze van uitgaan dat het absoluut noodzakelijk was dat hij diende te beschikken over de in deze zaak opgestelde PV's om de materialiteit van de feiten aan te tonen. Deze beoordeling behoort tot zijn bevoegdheid.

Het ging hier trouwens onder meer om een juridisch dispuut i.v.m. de al dan niet wettigheid van de zoeking. Het standpunt van de gerechtelijke autoriteiten daarover was derhalve belangrijk. In dit licht schorst de strafvordering de tuchtvordering dus wel degelijk.

Tijdschema : - feiten gepleegd op 28-08-1997;

- in kennis stellen Pdk ANTWERPEN door Bde Comd : 17-09-1997; schorsing tuchtvordering;
- aanvraag DPL aan PG voor gebruik strafdossier : 01-10-1997;
- toezenden dossier door Pdk ANTWERPEN : 18-06-1998; ontvangst 23-06-1998;
- toelating PG ANTWERPEN voor gebruik stukken : vrijdag 19-06-1998; ontvangst 23-06-1998;
- opleggen tuchtstraf : 01-12-1998

Conclusie : - tussen 28-08-1997 en 17-09-1997 : 21 dagen;
- opschorting tussen 17-09-1997 en 23-06-1998;
- tussen 23-06-1998 en 01-12-1998 : 5 maanden en 7 dagen;
- uiterste limiet van de straf was 03-12-1998;

Door de DPL Gp ANTWERPEN werd de onwettigheid van de zoeking niet in aanmerking genomen, doch voor de DPL Dist ANTWERPEN was die onwettigheid vaststaand, hierin gesteund door het parket ANTWERPEN.

3.2. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Overwegende dat verzoeker in het derde middel de schending aanvoert van artikel 24/38, § 1, eerste lid van de wet van 27 december 1973 betreffende het statuut van het personeel van het operationeel korps van de rijkswacht, doordat die bepaling voorschrijft dat de tuchtvordering verjaart zes maanden na de feiten, terwijl in dit geval de feiten dagtekenen van 28 augustus 1997 en de tuchtstrafbeslissing dagtekent van 1 december 1998 en terwijl de tucht-vordering ook niet geschorst is kunnen worden door de strafvordering, aangezien hij de feiten erkend heeft en zij ook door een eenvoudig intern onderzoek konden aangetoond of bevestigd worden; dat hij daar aan toevoegt dat uit de eerste tuchtstrafbeslissing gebleken is dat het standpunt van de parketmagistraat betreffende het al dan niet wettig karakter van de zoeking niet noodzakelijk was aangezien die feiten door de tuchtoverheid niet in aanmerking genomen zijn;

2.1. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord verwijst naar de in artikel 24/38 van de wet van 27 december 1973 voorziene schorsing van de tuchtvordering door de strafvordering tot aan de verzending van het dossier door de gerechtelijke overheden; dat zij toegeeft dat verzoeker de feiten als vaststaand erkend heeft, maar dat zij daaraan toevoegt dat zulks, naar redelijkheid, de directeur personeel en logistiek van het district Antwerpen niet moest beletten ervan uit te gaan dat het voor het bewijs van de materialiteit van de feiten “absoluut noodzakelijk was” te beschikken over de ter zake opgestelde processen-verbaal, terwijl overigens de problematiek betrekking had op een juridisch dispuut betreffende het wettig karakter van de zoeking, waarin het standpunt van de gerechtelijke overheden zeer belangrijk was en wat verklaart waarom de feiten niet door een intern onderzoek bewezen konden worden;

2.2. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord betwist dat de tuchtvordering geschorst is kunnen worden; dat hij dienaangaande uiteenzet wat volgt: zo er al sprake kan zijn van een strafvordering -het dossier is

geseponneerd- dan nog kan de schorsing van de tuchtvordering niet aan de orde worden gesteld, aangezien hij de feiten erkend heeft; de bewering dat de verwerende partij absoluut over de processen-verbaal diende te beschikken is geen “wettelijke schorsingsgrond” en kan de schorsing van de verjaring niet rechtvaardigen, want de regels inzake de verjaring raken de openbare orde en de eenheidscommandant beschikt op dat niveau over geen beslissingsbevoegdheid;

2.3. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie nog stelt dat het aan de tuchtoverheid toekomt om te beslissen of de haar voorgelegde gegevens volstaan om, overeenkomstig de gewone regels van de bewijsvoering en met inachtneming van de nodige zorgvuldigheid, de ten laste gelegde feiten voor bewezen te houden, dat zulks slechts het geval is wanneer zij voldoende nauwkeurige en bewijskrachtige gegevens verzameld heeft, hetgeen te dezen slechts het geval was op het ogenblik dat zij kon beschikken over de processen-verbaal die in de zaak waren opgesteld en over het standpunt van de gerechtelijke overheid over het wettig karakter van de uitgevoerde zoeking;

2.4.1. Overwegende dat luidens artikel 24/38, § 1, van de wet van 27 december 1973 betreffende het statuut van het personeel van het operationeel korps van de rijkswacht, de tuchtvordering met het oog op de toepassing van de tuchtstraf van de waarschuwing -de tuchtstraf bedoeld in artikel 24/13, § 1, 1° - verjaart “zes maanden na de feiten”; dat § 2 van hetzelfde wetsartikel luidt als volgt :

“§ 2. Onder voorbehoud van het tweede en derde lid en van het gezag van het gewijsde omtrent de feiten, beïnvloedt de strafvordering de tuchtvordering niet.

Behalve wanneer het betrokken personeelslid de feiten erkent als vaststaand of wanneer die door een intern administratief onderzoek bewezen kunnen worden, schorst de strafvordering de tuchtvordering tot op het ogenblik van de ontvangst van het dossier overgezonden door de gerechtelijke overheden.

De verjaring van de tuchtvordering wordt geschorst zolang de tucht-vordering zelf geschorst is door een strafvordering. De verjaring wordt eveneens geschorst tijdens de duur van de afwezigheid om gezondheidsredenen”.

2.4.2. Overwegende dat met artikel 24/38, § 2, eerste lid, de wetgever de tuchtvordering principieel losgekoppeld heeft van de strafvordering; dat het

tweede lid van die bepaling de schorsing van de tuchtvordering enkel mogelijk maakt, wanneer de betrokkene de feiten niet als vaststaand erkent of wanneer de feiten niet door een intern administratief onderzoek bewezen kunnen worden;

Overwegende te dezen dat de feiten dagtekenen van 28 augustus 1997 en dat verzoeker pas op 1 december 1998 voor die feiten een waarschuwing met ongunstige vermelding opgelegd heeft gekregen; dat, vanuit het oogpunt van de verjaring, die beslissing derhalve slechts rechtsgeldig kan zijn, indien de tucht-vordering door een strafonderzoek geschorst is kunnen worden;

2.4.3. Overwegende dat een strafonderzoek de tuchtvordering slechts kan schorsen wanneer de betrokkene de feiten niet als vaststaand erkend heeft of wanneer de feiten niet door een intern administratief onderzoek bewezen kunnen worden; dat het aan het bestuur toekomt het bewijs te leveren dat die voorwaarden in de loop van de normale verjaringstermijn inderdaad waren vervuld en dat het om die reden zijn besluit mocht uitstellen;

2.4.3.1. Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat de verwerende partij nooit betwist heeft en in haar memorie van antwoord zelfs uitdrukkelijk bevestigt dat verzoeker de feiten als vaststaand heeft erkend; dat evenwel de rijkswachtoverheid, zowel in het besluit van 1 december 1997 als in het bestreden besluit, toch niet tot de verjaring van de tuchtvordering heeft besloten om reden dat de personeelsdirecteur van het rijkswachtdistrict Antwerpen, die belast was met de redactie van het inleidend verslag, aanvankelijk van oordeel was dat verzoeker onder meer een onwettige huiszoeking kon verweten worden en hij er in dat verband redelijkerwijze mocht van uitgaan dat het absoluut noodzakelijk was “dat hij diende te beschikken over de in deze zaak opgestelde PV’s om de materialiteit van de feiten aan te tonen”, gezien er bij de kwalificatie van de feiten een juridisch dispuut rees over de wettigheid van de huiszoeking en het standpunt van de gerechtelijke overheden op dat vlak belangrijk was; dat de verwerende partij derhalve, in weerwil van haar verklaringen, artikel 24/38, § 2, tweede lid, van de wet van 27 december 1973 aldus lijkt te begrijpen dat de erkenning van de feiten die een schorsing van de

tuchtvordering in de weg staat, ook verwijst naar het tuchtrechtelijk karakter van de feiten, met name naar de erkenning door de betrokken ambtenaar dat hij een tuchtinbreuk heeft begaan; dat, aangezien enerzijds de Raad van State in de parlementaire voorbereiding van de wet geen argumenten ontwaart die deze interpretatie ontkrachten en aangezien anderzijds uit het dossier niet blijkt dat verzoeker ook formeel toegegeven heeft dat hij een tuchtinbreuk zou gepleegd hebben -hij heeft integendeel steeds verklaard dat hij binnen het bestaande wettelijk kader had gehandeld-, de verwerende partij terecht kon oordelen dat verzoeker de feiten niet als vaststaand erkende;

2.4.3.2. Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat uit de woorden "wanneer die (feiten) door een intern administratief onderzoek bewezen kunnen worden" in artikel 24/38, § 1 van de voornoemde wet, niet met zekerheid kan worden afgeleid of de tuchtoverheid steeds verplicht is een intern administratief onderzoek in te stellen teneinde zelf tot het bewijs van de tuchtfeiten te komen, ook wanneer een strafonderzoek met betrekking tot die zelfde feiten werd ingesteld, dan wel of zij vrij is daartoe over te gaan; dat die dubbelzinnigheid de tuchtoverheid feitelijk in staat stelt zelf te beslissen of de verjaring van de tuchtvordering al dan niet geschorst wordt; dat de daaruit ontstane twijfel over de vraag of er al dan niet een schorsing van die termijn geweest is, in het voordeel van de tuchtrechtelijk vervolgte ambtenaar moet spelen; dat in dezen overigens de verwerende partij geenszins aantoonde dat het haar onmogelijk was om, naast de klacht bij de procureur des Konings, met een intern administratief onderzoek de juistheid en het tuchtrechtelijk karakter van de feiten die in de tuchtzaak tegen verzoeker een rol hebben gespeeld, te laten vaststellen en dat, blijkens de stukken van het administratief dossier, zij zelfs geen poging heeft gedaan om de tuchtzaak door middel van zulk een administratief onderzoek op gang te trekken; dat zij aan verzoeker nooit medegedeeld heeft dat zij de uitslag van het onderzoek zou afwachten alvorens de zaak tuchtrechtelijk af te handelen;

2.4.4. Overwegende dat het middel, gesteund op de verjaring van de tuchtvordering, gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van 21 september 1999 van de commandant van de rijkswacht waarbij de aan verzoeker opgelegde tuchtstraf van de waarschuwing met ongunstige vermelding, wordt gehandhaafd.

Artikel 2.

De kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep, bepaald op 347,06 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftien september 2000 en drie, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

J. DE BRABANDERE.